

Arrest

nr. 268 577 van 21 februari 2022
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X, op 25 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers' ouders, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 februari 2019, dienden op 24 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek nu reeds een internationale beschermingsstatus werd verleend in Spanje. Het beroep dat tegen die beslissing werd ingediend werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.2. Op 1 oktober 2020 werd een verzoek om internationale bescherming ingediend in naam van verzoekers. Nadat hun dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 maart 2021 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: GCVS), werden verzoekers gehoord op 14 juni 2021.

1.3. Op 12 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Deze beslissingen werden op 13 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Syrisch staatsburger en bent geboren op 8 april 2009 in Damascus. Je verliet Syrië in januari 2017 samen met jouw stiefmoeder A.A., R. (XXX, XXX) en (half)zussen en (half)broers, R. Ra. (XXX, XXX), R. Ro. (XXX, XXX), R. Ra. (XXX, XXX).

Jouw vader R., M.R. (XXX, XXX) had in 2016 een beschermingsstatus ontvangen in Spanje en jullie konden hem in 2017 daar vervoegen via gezinshereniging. Ook jullie ontvingen daarna de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje. Jouw halfzus R. R. (XXX, XXX) werd op 24 januari 2019 in Spanje geboren.

Op 18 december 2019 verlieten jullie Spanje richting België en op 24 december 2019 dienden jouw ouders ook in België een verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 28 februari 2020 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat uit hun dossier bleek dat hen reeds de subsidiaire bescherming werd toegekend in Spanje. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens werd op 1 oktober 2020 in hoofde van jou, en jouw (half)broers en (half)zussen Ri., Ra. en Ra. een verzoek ingediend.

In deze verzoeken werd aangehaald dat jullie niet kunnen terugkeren naar Spanje omwille van gezondheidsproblemen bij jouw (half)zussen. Nog werd aangehaald dat jullie financiële moeilijkheden hadden in Spanje en dat jouw (half)zus Ra. daar het slachtoffer zou geworden zijn van een poging tot ontvoering. Jij zelf zou onderweg naar school achtervolgd zijn door seizoensarbeiders. Jij haalt ook zelf aan dat een man in Spanje jou probeerde mee te lokken en dat je vluchtte.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming, leg je geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die net als jouw (stief)moeder in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier/uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw vader en jouw stiefmoeder aanhalen ter staving van hun verzoek van 28 februari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is.

In de verzoeken van jou en jouw (half)broers en (half)zussen worden enkel de motieven herhaald die reeds aangehaald en besproken werden in de verzoeken van jouw ouders, namelijk het feit dat er een poging zou geweest zijn om jouw zus Ra. te ontvoeren in een supermarkt (CGVS XXX, p. 4-5) en het feit dat jouw ouders financiële moeilijkheden hadden in Spanje waardoor het bijvoorbeeld moeilijk was voor hen om schoolbenodigdheden voor hun kinderen te kopen (CGVS XXX, p. 3-11; CGVS XXX, p. 5-11). Deze motieven werden reeds beoordeeld door het CGVS. Deze beoordeling werd zoals hierboven bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het louter herhalen van deze motieven in jouw verzoek, kan dan ook niets meer wijzigen aan de beoordeling van het CGVS.

Nog werden verschillende medische problematieken aangehaald in de verzoeken van jou en jouw (half)zussen. Jouw (half)zus Ri. zou problemen hebben om naar het toilet te gaan en heeft hiervoor een behandeling nodig (CGVS XXX, p. 4). Jouw (half)zus Ra. zou door de herinneringen aan Syrië nog steeds in haar broek plassen en zou hiervoor ook in behandeling zijn (CGVS 2019749, p. 6). Jouw zus Ra. zou een probleem hebben met haar knie of onderbeen. Ze wordt hiervoor nu behandeld in België. In Spanje kreeg ze hiervoor een zalf voorgeschreven van de dokter, maar dit zou niet geholpen hebben (CGVS XXX, p. 8). Ze zou ook uitslag krijgen wanneer ze zenuwachtig wordt. Dit zou in Spanje niet ernstig genomen zijn (CGVS XXX, p. 7). Jouw (stief) moeder haalt in dit verband nog aan dat jullie in Spanje wel behandeld werden als jullie ziek waren, maar dat men daar moest betalen voor medicatie en vaccins (CGVS XXX, p. 6).

Wat betreft deze medische problematieken moet vooreerst het volgende benadrukt worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg in Spanje. Jullie tonen hieromtrent niet concreet aan dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van de lidstaat waar jullie internationale bescherming genieten geconfronteerd kunnen worden. Indien jullie hiervoor geen gelijkaardige behandeling zou kunnen krijgen in Spanje als in België volgt een dergelijke problematiek uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen jullie zich te beroepen op de geëigende procedure.

Nog werd aangehaald dat jij onderweg naar school achtervolgd werd door seizoensarbeiders. Je zou echter nooit effectieve problemen gehad hebben met deze personen. Je haalt zelf nog aan dat een man jou zou hebben proberen meelokken in Spanje en dat je vluchtte. Hierna zou jullie moeder dit verteld hebben aan de politie. Zij zouden gezegd hebben dat ze de man zochten maar zouden eigenlijk niets gedaan hebben (CGVS XXX, p. 6).

Over beide incidenten moet vooreerst worden opgemerkt dat zij niet kunnen worden aangemerkt als een daad van vervolging of situatie van ernstige schade, gezien ze onvoldoende zwaarwichtig zijn.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat jullie naar aanleiding van deze ervaring louter beperkte pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits jullie uiteraard de nodige stappen zetten.

Dit wordt verder ondersteund door het feit dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie wel degelijk klacht konden indienen bij de politie. Dat er hierna niets meer met deze klacht zou gebeurd zijn is vooreerst een blote bewering die jullie geenszins kunnen staven. Bovendien volstaat een dergelijk verwijt aan de Spaanse autoriteiten niet om aan te tonen dat jullie rechten als begunstigden van internationale bescherming daar niet geëerbiedigd worden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Ook in hoofde van jouw (half)zussen werd een beslissing van niet-ontvankelijkheid van hun verzoek genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat jou internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat je om die reden niet mag worden teruggezonden naar jouw land van herkomst, in casu Syrië."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Syrisch staatsburger en bent geboren op 25 januari 2004 in Damascus. Je verliet Syrië in januari 2017 samen met jouw stiefmoeder A.A., R. (XXX, XXX) en (half)zussen en (half)broers, R. Mhd A. (XXX, XXX), R. Ro. (XXX, XXX), R. Ra. (XXX, XXX).

Jouw vader R., M.R. (XXX, XXX) had in 2016 een beschermingsstatus ontvangen in Spanje en jullie konden hem in 2017 daar vervoegen via gezinshereniging. Ook jullie ontvingen daarna de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje. Jouw halfzus R. Ri. (XXX, XXX) werd op 24 januari 2019 in Spanje geboren.

Op 18 december 2019 verlieten jullie Spanje richting België en op 24 december 2019 dienden jouw ouders ook in België een verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 28 februari 2020 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat uit hun dossier bleek dat hen reeds de subsidiaire bescherming werd toegekend in Spanje. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens werd op 1 oktober 2020 in hoofde van jou, en jouw (half)broers en (half)zussen Rital, M.A. (Mhd A.) en Ra. een verzoek ingediend.

In deze verzoeken werd aangehaald dat jullie niet kunnen terugkeren naar Spanje omwille van gezondheidsproblemen bij jou, jouw (half)zusjes Ra. en Ri.. Nog werd aangehaald dat jullie financiële moeilijkheden hadden in Spanje en dat jouw (half)zus Ra. daar het slachtoffer zou geworden zijn van een poging tot ontvoering. Jouw broer M. A. zou onderweg naar school achtervolgd zijn door seizoensarbeiders. Hij haalt ook zelf aan dat een man in Spanje hem probeerde mee te lokken en dat hij vluchtte.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming, leg je de volgende documenten neer: een document omtrent het feit dat jullie jullie huis moesten verlaten in Spanje, een documenten

over de problemen met jouw knie, een document over de chronische migraine waarvoor jouw vader in België wordt behandeld.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde

manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die net als jouw (stief)moeder in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier/uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw vader en jouw stiefmoeder aanhalen ter staving van hun verzoek van 28 februari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is.

In de verzoeken van jou en jouw (half)broers en (half)zussen worden enkel de motieven herhaald die reeds aangehaald en besproken werden in de verzoeken van jouw ouders, namelijk het feit dat er een poging zou geweest zijn om jouw zus Ra. te ontvoeren in een supermarkt (CGVS XXX, p. 4-5) en het feit dat jouw ouders financiële moeilijkheden hadden in Spanje waardoor het bijvoorbeeld moeilijk was voor hen om schoolbenodigdheden voor hun kinderen te kopen (CGVS XXX, p. 3-11; CGVS XXX, p. 5-11). Deze motieven werden reeds beoordeeld door het CGVS. Deze beoordeling werd zoals hierboven bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het louter herhalen van deze motieven in jouw verzoek, kan dan ook niets meer wijzigen aan de beoordeling van het CGVS.

Nog werden verschillende medische problematieken aangehaald in de verzoeken van jou en jouw (half)zussen. Jouw (half)zus Ri. zou problemen hebben om naar het toilet te gaan en heeft hiervoor een behandeling nodig (CGVS XXX, p. 4). Jouw (half)zus Ra. zou door de herinneringen aan Syrië nog steeds in haar broek plassen en zou hiervoor ook in behandeling zijn (CGVS XXX, p. 6). Jij zelf zou een probleem hebben met jouw knie of onderbeen. Je wordt hiervoor nu behandeld in België. In Spanje kreeg je hiervoor een zelf voorgeschreven van de dokter, maar dit zou niet geholpen hebben (CGVS XXX, p. 8). Je zou ook uitslag krijgen wanneer je zenuwachtig wordt. Dit zou in Spanje niet ernstig genomen zijn (CGVS XXX, p. 7). Jouw (stief) moeder haalt in dit verband nog aan dat jullie in Spanje wel behandeld werden als jullie ziek waren, maar dat men daar moest betalen voor medicatie en vaccins (CGVS XXX, p. 6).

Wat betreft deze medische problematieken moet vooreerst het volgende benadrukt worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg in Spanje. Jullie tonen hieromtrent niet concreet aan dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie

rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van de lidstaat waar jullie internationale bescherming genieten geconfronteerd kunnen worden. Indien jullie hiervoor geen gelijkaardige behandeling zou kunnen krijgen in Spanje als in België volgt een dergelijke problematiek uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen jullie zich te beroepen op de geëigende procedure.

Nog werd aangehaald dat jouw broer M.A. onderweg naar school achtervolgd werd door seizoensarbeiders. Hij zou echter nooit effectieve problemen gehad hebben met deze personen. Hij haalt zelf nog aan dat een man hem zou hebben proberen meelokken in Spanje en dat hij vluchtte. Hierna zou jullie moeder dit verteld hebben aan de politie. Zij zouden gezegd hebben dat ze de man zochten maar zouden eigenlijk niets gedaan hebben (CGVS XXX, p. 6).

Over beide incidenten moet vooreerst worden opgemerkt dat zij niet kunnen worden aangemerkt als een daad van vervolging of situatie van ernstige schade, gezien ze onvoldoende zwaarwichtig zijn.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat jullie naar aanleiding van deze ervaring louter beperkte pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits jullie uiteraard de nodige stappen zetten.

Dit wordt verder ondersteund door het feit dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie wel degelijk klacht konden indienen bij de politie. Dat er hierna niets meer met deze klacht zou gebeurd zijn is vooreerst een blote bewering die jullie geenszins kunnen staven. Bovendien volstaat een dergelijk verwijt aan de Spaanse autoriteiten niet om aan te tonen dat jullie rechten als begunstigden van internationale bescherming daar niet geëerbiedigd worden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Ook in hoofde van jouw (half)zussen en (half)broer werd een beslissing van niet-ontvankelijkheid van hun verzoek genomen.

De door jou voorlegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het document omtrent het feit dat jullie jullie huis moesten verlaten in Spanje, verwijst opnieuw naar een element dat reeds werd aangehaald in de verzoeken van jouw ouders. Dit kan ook hier niets veranderen aan de beoordeling in jouw verzoek. De medische documenten omtrent gezondheidsproblemen van jou en jouw vader kunnen enkel aantonen dat jullie aan een bepaalde medische problematiek zouden lijden. Hierboven werd reeds aangehaald om welke reden ook dergelijke zaken niet bij machte zijn de beoordeling van het CGVS om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat jou internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat je om die reden niet mag worden teruggezonden naar jouw land van herkomst, in casu Syrië."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 267.780, is de broer van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 267.783. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven die geleid hebben tot niet-ontvankelijke verzoeken. In hun verzoekschrift voeren verzoekers hetzelfde verweer aan.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat hun vader een belangrijk stuk had voorgelegd, zijnde een uitspraak van de Spaanse rechtbank tot uithuiszetting, waaruit blijkt dat het gezin vertrokken is uit Spanje nadat ze door het nalaten van de Spaanse autoriteiten dakloos zijn geworden. Het niet beschikken over een woonruimte is volgens hen een van de belangrijkste elementen in de beoordeling of een verzoeker kan terugkeren naar een andere Europese lidstaat, waar bescherming werd toegekend. De commissaris-generaal zou aan dit element onvoldoende en zelfs geen waarde hebben gegeven nu het slechts werd opgenomen in één van de beslissingen en daaromtrent slechts twee nietszeggende zinnen over werden vermeld. Hun ouders zouden de documenten voor al hun kinderen hebben neergelegd en enkel hun kleine zus zou in eigen naam een attest van haar juf hebben voorgelegd. Het is volgens hen bijzonder vreemd dat de documenten niet in aanmerking werden genomen in het verzoek van alle kinderen maar enkel in het verzoek van verzoekster. Het loutere feit dat in de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wel, doch foutief, gemotiveerd werd zou geen afbreuk doen aan het feit dat de motiveringsplicht werd geschonden. Het gegeven dat het gezin dakloos is geworden en de problematiek van uithuiszetting zouden niet zijn aangehaald in het eerste verzoek om internationale bescherming en wel degelijk pertinent zijn. Ze vervolgen dat de uitspraak van het Spaanse gerecht niet werd opgenomen in de beslissingen en dat die niet werd beoordeeld in het kader van het door hun ouders eerder ingediende verzoek om internationale bescherming.

Hoewel het mogelijk is voor vreemdelingen om op een legale wijze te werken, blijkt volgens verzoekers uit het AIDA-rapport van 2020 dat er grote obstakels zijn op de arbeidsmarkt, daar vreemdelingen de taal vaak niet onder de knie hebben, hun diploma's in vraag worden gesteld en ze aan discriminatie worden onderworpen. Hoewel hun familie hun best deed te integreren en te werken, werd het hen zeer moeilijk gemaakt. De commissaris-generaal zou in de beslissing onvoldoende aantonen dat hun familie de nodige rechten kan invoeren teneinde zich te integreren, tewerkstelling te bekomen en taallessen te krijgen. De gezondheidszorg en medische hulp in Spanje zouden minstens zijn ten aanzien van migranten en vluchtelingen. Voor de problemen aan de knie en het onderbeen zou pas in België hulp zijn geboden. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Spanje op straat terecht te komen of in 'homeless shelters', waar er geen goede hygiëne zou zijn. De kans dat hun familie een nieuw huis vindt, nadat zij op straat werden gezet door de Spaanse autoriteiten, zou enorm klein zijn zoals blijkt uit het AIDA rapport. De economische situatie in Spanje zou verslechterd zijn, wat de kwetsbare vluchtelingen extra zou raken. Daarnaast zou het racisme in Spanje geëscaleerd zijn na de coronacrisis. Zij vullen aan dat hun gezin van 2017 tot december 2019 in Spanje heeft verbleven wat erop wijst dat zij daadwerkelijk en oprechte inspanningen hebben geleverd om in Spanje te blijven, te wonen en er te werken. Dit zou een onmogelijke opdracht zijn geweest gelet op de woonomstandigheden en andere moeilijkheden waarmee ze daar werden geconfronteerd.

3.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende nieuwe stukken:

- Vonnis betreffende de uithuiszetting in Spanje;
- AIDA, *Country Report: Spain: 2020 Update*, maart 2021;
- HRW, *World report 2021: Spain, 2021*.

Op 7 februari 2022 maakten verzoekers een aanvullende nota over in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Als nieuwe stukken voegden zij een vonnis van de Spaanse rechtbank tot uithuiszetting van 14 januari 2021 en de maatregel tot uitzetting alsook de vertaling van beide documenten.

Zij zetten uiteen dat hieruit blijkt dat de Spaanse autoriteiten zich op 18 juni 2021 hebben begeven naar hun woning om hen de woning te doen verlaten, terwijl ze wisten dat er kinderen in het pand woonden. Omdat er niemand werd aangetroffen, werd een nieuwe poging tot tenuitvoerlegging van het vonnis gepland op 29 juni 2021. Zij menen dat hun ouders hiervan geen melding hebben gemaakt, waardoor de commissaris-generaal niet kon motiveren dat dit document opnieuw zou verwijzen naar een element dat reeds door hen werd aangehaald. Die documenten tonen volgens verzoekers aan dat de Spaanse autoriteiten bereid waren om het hele gezin op straat te zetten zonder enig alternatief aan te bieden. Hieruit kan volgens hen geconcludeerd worden dat ze in een situatie van extreme onzekerheid leefden.

3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.4. Juridisch kader

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: “*De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.*” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.5. Onderzoek van de “eigen feiten”

Verzoekers' ouders dienden op 24 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”* Verzoekers' ouders verklaarden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming niet naar Spanje te kunnen terugkeren omdat zij er problemen hadden met de taal en met het vinden van werk omwille van de algemene situatie. Zij verklaarden er moeilijkheden gehad te hebben met het betalen van de huur, de elektriciteits- en waterfacturen, voeding en schoolbenodigdheden en dat de financiële hulp aan het gezin er na twee jaar werd stopgezet. Het CGVS verklaarde dit verzoek niet-ontvankelijk wegens de internationale bescherming toegekend door de Spaanse autoriteiten. Het beroep dat tegen die beslissing werd ingesteld, werd door de Raad verworpen op 1 september 2020.

Verzoekers dienden op 1 oktober 2021 als minderjarigen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waren verzoekers ook nog minderjarig.

De Raad stelt vast dat het persoonlijk onderhoud in het kader van de verzoeken om internationale bescherming, dat in naam van verzoekers werd ingediend, rekening houdend met hun jonge leeftijd en maturiteit, werd afgenomen door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS (CGVS, verhoor verzoekster, p. 1 en CGVS verhoor verzoeker, p. 1).

Verzoeker verklaarde dat hij het leuk vond in Spanje, maar dat ze er geprobeerd hebben om hem en zijn zus te ontvoeren en dat de politie niets heeft gedaan. Daarnaast legde hij uit dat zijn vader er geen geld had omdat hij niet kon werken en zijn gezin er bijna twee weken geen water had (CGVS verhoor verzoeker, p. 6).

Verzoekster verklaarde niet in Spanje te kunnen blijven omdat haar vader er 2,5 jaar naar werk heeft gezocht en geen vond en zij en haar broer er evenmin werk konden vinden. Daarnaast verklaarde ze

dat men probeerde haar zus te ontvoeren en stelde ze problemen te hebben aan haar knie. Tenslotte maakte zij melding van de financiële problemen van het gezin, legde zij uit dat zij hulp kregen van de kerk en van vrienden van haar vader en dat zij Spanje verlaten hebben op de dag dat ze uit hun huis werden gezet (CGVS, verhoor verzoekster, p. 6-7-8). Ze lichtte toe een document neer te leggen als bewijs dat het gezin het huis in Spanje moest verlaten en documenten omtrent de problemen aan haar knie (CGVS verhoor verzoekster, p. 4).

De Raad stelt vast dat verzoekers' ouders in het kader van het verzoek om internationale bescherming, ingediend op 24 december 2019, melding maakten van gezondheidsproblemen waarvoor ze wel onderzocht maar niet behandeld zouden zijn, van een poging tot ontvoering van hun dochter in de supermarkt en van een klacht ingediend bij de politie. Daarnaast verklaarden zij moeilijkheden te hebben met de taal, niet betaald te zijn geweest voor geleverd werk en dat verzoekers' stiefmoeder geen werk vond omdat ze een hoofddoek draagt. Verder gingen verzoekers' ouders in op de financiële moeilijkheden die ze kenden in Spanje, legden ze uit dat ze de facturen niet konden betalen en op een gegeven moment het water werd afgesloten voor een periode van 10 of 11 dagen. Verzoekers' ouders maakten melding van de hulp die ze kregen van een vriendin via een Syrische organisatie en van de kerk. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming legden ze onder meer een aanmaning voor de betaling van de waterfactuur in Spanje, Spaanse medische attesten en een kopie van een klacht die in Spanje werd ingediend tegen een vrouw die hun dochtertje aansprak in de supermarkt, neer.

De commissaris-generaal oordeelde op 28 februari 2020 dat het feit dat verzoekers' ouders in Spanje geconfronteerd werden met moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand en huisvesting niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de verklaring van verzoekers' ouders omtrent de poging tot ontvoering, de klacht die zij hiervoor hadden ingediend bij de Spaanse politie en de medische documenten oordeelde de commissaris-generaal wat volgt: *“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit de aanmaning blijkt enkel dat u uw waterfactuur in Spanje nog moest betalen. Uit de kopie van het proces-verbaal blijkt dat u wel degelijk een beroep kon doen op de Spaanse autoriteiten, zelfs voor feiten die niet als zwaarwichtig kunnen worden bestempeld. Het betreft immers een klacht tegen een vrouw in de supermarkt die uw dochtertje bij de hand nam en een chocolaatje gaf zonder dat er verdere feiten hebben plaatsgevonden (zie vertaling document 2 in administratief dossier). Uit de medische attesten blijkt dat uw gezin toegang had tot de Spaanse gezondheidszorg. De Syrische documenten hebben geen betrekking op uw situatie in Spanje. De inhoud ervan staat trouwens niet ter discussie. Uit het Belgisch medisch attest blijkt enkel dat uw echtgenote beroep deed op een arts wegens een aanhoudende pijn in de nierstreek. Nergens uit het attest blijkt dat ze zou kampen met een ernstige medische aandoening.”*

Dat verzoekers het moeilijk hadden in Spanje, ze er de nodige inspanningen hadden geleverd om er een leven op te bouwen, er geen werk vonden, moeilijkheden hadden met de Spaanse taal en er medische en financiële moeilijkheden hadden, werd in het kader van het verzoek van hun ouders immers door de Raad bij arrest van 1 september 2020 beoordeeld als volgt:

“Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun eerdere afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Spanje in herinnering brengen, waarbij zij benadrukken dat zij daadwerkelijke en oprechte inspanningen hebben geleverd om hun leven in Spanje op te bouwen doch dat zij er geen werk vonden, dat zij moeite hadden met de Spaanse taal omdat ze geen officiële taalcursus kregen, dat ze moeite hadden om de huur, elektriciteits- en waterfacturen, voeding en schoolbenodigdheden voor de kinderen te betalen en dat ze geen of weinig medische hulp kregen in Spanje, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partijen hiermee nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

(...)

De Raad wijst erop dat uit hun verklaringen blijkt dat hun gezin in 2016 hun intrek kon nemen in een sociale woning waar zij ook tot aan hun vertrek naar België verbleven (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS man, p. 5). Weliswaar werd op een bepaald moment het water er gedurende een periode van 10 dagen afgesloten, doch werd het na deze periode opnieuw aangesloten toen de factuur betaald kon worden dankzij de hulp van een Syrische organisatie (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS vrouw, p. 4). Voorts kregen zij gedurende meerdere jaren een financiële uitkering (notities CGVS man,

p. 6-7). Zij kregen ook voedsel en kledij via de kerk en van een Spanjaard kregen zij een stuk grond waarop zij groenten voor eigen gebruik mochten kweken (notities CGVS man, p. 9). Verder kon tweede verzoekende partij rekenen op gratis medisch zorg. Zij diende weliswaar de medicijnen zelf te betalen, maar ontving wel paracetamol (notities CGVS vrouw, p. 4-5). Uit hun verklaringen blijkt weliswaar dat zij financiële moeilijkheden kenden in Spanje en dat zij er geen werk konden vinden, doch blijkt nergens uit dat verzoekende partijen terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals, eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.”

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissingen met betrekking tot het eerdere verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer verzoekers elementen aanbrengen die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het beschermingsverzoek van verzoekers berust op dezelfde gronden zoals aangehaald door hun ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is.

Dat het relaas met betrekking tot de financiële moeilijkheden, moeilijkheden m.b.t. tewerkstelling en de taal, de pogingen tot ontvoering en de medische problemen, geen eigen feiten betreffen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt door verzoekers niet weerlegd. Het toevoegen van algemene informatie omtrent huisvesting, tewerkstelling en integratie zoals weergegeven in het AIDA rapport (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), is niet van die aard om voorgaande vaststellingen te doen ombuigen.

Op 7 februari 2022 maakten verzoekers een aanvullende nota over in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Zij voegden hierbij het vonnis van de Spaanse rechtbank tot uithuiszetting van 14 januari 2021 en de maatregel tot uitzetting alsook de vertaling van beide documenten. Zij zetten uiteen dat hieruit blijkt dat de Spaanse autoriteiten zich op 18 juni 2021 hebben begeven naar hun woning om hen de woning te doen verlaten, terwijl ze wisten dat er kinderen in het pand woonden. Omdat er niemand werd aangetroffen, werd een nieuwe poging tot tenuitvoerlegging van het vonnis gepland op 29 juni 2021. Zij menen dat hun ouders hiervan geen melding hebben gemaakt, waardoor de commissaris-generaal niet kon motiveren dat dit document opnieuw zou verwijzen naar een element dat reeds door hen werd aangehaald. Die documenten tonen volgens hen aan dat de Spaanse autoriteiten bereid waren om het hele gezin op straat te zetten zonder enig alternatief aan te bieden. Hieruit kan volgens hen geconcludeerd worden dat ze in een situatie van extreme onzekerheid leefden.

De Raad volgt verzoekers' betoog, dat hun ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen verklaringen hebben afgelegd die betrekking hebben op een uithuiszetting. Evenmin legden hun ouders reeds een vonnis voor uitgesproken door de Spaanse autoriteiten waarbij zij bevolen werden hun woonst te verlaten. De hamvraag is aldus of het vonnis en de maatregel tot uithuiszetting beschouwd moeten worden als “eigen elementen” die het indienen van een apart verzoek door verzoekers als minderjarige kinderen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat het vonnis dateert van 14 januari 2021 en de uithuiszetting van 18 juni 2021. Op dat ogenblik was het gezin van verzoeksters reeds vertrokken uit Spanje. Zij dienden immers in december 2019 in België eerste verzoeken om internationale bescherming in. Daarnaast blijkt dat de Raad reeds oordeelde bij arrest nr. 240 399 van 1 september 2020 dat “(...) uit hun verklaringen blijkt dat hun gezin in 2016 hun intrek kon nemen in een sociale woning waar zij ook tot aan hun vertrek naar België verbleven (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS man, p. 5)”. Verder merkt de Raad op dat verzoekers geen verdere informatie geven omtrent het vonnis en deze uithuiszetting, die pas plaatsvond meer dan anderhalf jaar nadat het gezin Spanje reeds had verlaten. De “kinderen” die in het huis zouden gezien zijn, zoals vermeld in de uithuiszetting, kunnen niet de kinderen van verzoekers gezin zijn (broers en zussen), gezien deze al sinds september 2019 in België verblijven en niet meer in het

huis in Spanje. Bovendien blijkt uit dit vonnis enkel dat verzoekers' vader de huur niet heeft betaald. Het getuigt niet van een mensonwaardige behandeling dat wanneer de huurder de huur niet (of niet tijdig) betaalt, de verhuurder een procedure tot uithuiszetting kan opstarten of de huurovereenkomst kan laten beëindigen, zoals *in casu* gebeurd is. Dit geldt des te meer gelet op de afwezigheid van het gezin uit Spanje sedert meer dan één jaar op het moment van de uitspraak.

Waar verzoekers stellen dat hieruit volgt dat zij in een situatie van materiële deprivatie zullen terechtkomen, herhaalt de Raad dat verzoekers eraan voorbijgaan dat het gezin tijdens hun verblijf in Spanje steeds een sociale woning ter beschikking heeft gekregen en zij geen redenen vermelden waarom dit niet opnieuw het geval zou zijn.

Waar zij in hun verzoekschrift nog uiteenzetten dat zij bij terugkeer naar Spanje vrezen dat ze op straat zullen terecht komen of in 'homeless shelters', nu de kans dat hun familie een nieuw huis vindt zeer klein is daar zij op straat werden gezet door de Spaanse autoriteiten, komen verzoekers niet verder dan loutere beweringen, waarbij zij opnieuw voorbijgaan aan het feit dat zij steeds een sociale woning ter beschikking hebben gekregen en opnieuw geen duiding geven omtrent de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het desbetreffende vonnis. De Raad merkt hierbij nog op dat het verwacht kan worden van begunstigen van internationale bescherming om de nodige stappen te ondernemen bij het vinden van een job zodat men in staat is om de huisvesting, ook al betreft dit een sociale woning die niet gratis ter beschikking hoeft te worden gesteld aan de statushouder, te betalen.

De stukken bij de aanvullende nota doen bijgevolg geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Bovendien kan niet worden vastgesteld dat verzoekers in Spanje aan hun lot werden overgelaten nu zij blijkens hun verklaringen beroep konden doen op hulp van de kerk (CGVS verhoor verzoekster p. 7) en geld konden lenen van vrienden van hun vader (CGVS verhoor verzoekster, p. 8).

De verwijzing naar het AIDA rapport (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, AIDA p. 142), waarin gesproken wordt van een gebrek aan beschikbaar sociale woningen en het risico op dakloosheid voor sommigen doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoekers nog wijzen op hun medische problemen komt de Raad tot de volgende vaststellingen: In de standaard medisch getuigschriften, opgesteld door dr. C..T op 18 mei 2021 en op 12 februari 2021 (AD CGVS verzoeker, deel verzoekster, documenten neergelegd voor de asielzoeker, stuk 2, "*doc over problemen knie*") leest de Raad dat verzoekers' vader, R.M., lijdt aan een chronische migraine. In het standaard medisch getuigschrift opgesteld op 20 januari 2021 door dr. L.B. leest de Raad dat verzoekster een probleem heeft met haar linker knie waarvoor een MRI in augustus een geruststellend resultaat gaf en waarvoor de diagnose verder met een specialist besproken dient te worden, het kinesitherapeutisch evolutieverslag van 16 december 2020 spreekt van een musculaire triggerpunten in de onderbeenspier en in het verslag van 30 december 2020 leest de Raad opnieuw dat de beeldvorming geruststellend is. (AD CGVS eerste verzoeker, deel tweede verzoeker, documenten neergelegd voor de asielzoeker, stuk 3, "*doc over problemen knie*"). Verzoekster verklaarde dat zij voor haar knie in Spanje naar de dokter was gegaan (CGVS, verhoor verzoekster, p. 7). De Raad oordeelt dat voorgaande medische elementen geen "eigen feiten" betreffen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen te meer nu reeds geoordeeld werd dat het gezin wel degelijk in Spanje toegang had tot de gezondheidszorg en verzoekers' verklaringen dit alleen maar bevestigen.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de Covid-19-pandemie (stuk 4, gevoegd bij het verzoekschrift "*Spain, events of 2020*"), dient opgemerkt dat zij niet aantonen dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Spanje een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat Spanje meer dan België zou worden getroffen door deze pandemie, die trouwens niet alleen Spanje, maar nagenoeg de hele wereld treft.

Verzoekers' uiteenzetting omtrent de algemene situatie in Spanje betreft evenmin een eigen feit dat het indienen van een apart verzoek rechtvaardigt. Zo wijst de Raad erop dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen dat de door hen bijgevoegde algemene situatie van een zodanig niveau zou zijn dat zij bij terugkeer naar Spanje zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien werd de algemene situatie in Spanje reeds beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming ingediend door hun ouders, waaromtrent gemotiveerd werd dat verzoekers hiermee nog steeds niet concreet aantonen dat zij in Spanje

daadwerkelijk verhinderd waren om er in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basissvoorzieningen. De algemene situatie toegevoegd aan hun verzoekschrift werpt hier geen ander licht op.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalden die een apart verzoek rechtvaardigen en dat hun beschermingsverzoeken om die reden niet ontvankelijk moesten worden verklaard.

3.7. Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO